

[Lønger]

af parthavere, for de indebærer, at kun de, der har råd til at købe en relativt stor andel, får en særlig fordel, og det synes vi ikke om.

Hvorom alting er, så er disse skattelove mere erhvervspolitik, end de er skattepolitik. Det er i sig selv betænkeligt, for en af de væsentligste skavanker ved vores skattesystem er jo netop, at det har været anvendt til mangfoldige andre ting end netop dette at opkræve skatter, og det har selvfølgelig gjort systemet mere og mere kinesisk. Det bør vi være meget varsomme med at gøre. Men det er også betænkeligt, når forslagene nu er erhvervspolitik, at der så ikke er noget perspektiv i dem. Der ligger ikke i dette forslag noget om, hvad vi egentlig vil med de værfter.

VS vil ikke afvise at være med til at støtte værfterne i en omlægningsproces, men hvis støtten ikke indgår som et led i en sådan omlægning, er det et bundløst kar, og så kan de lige så godt sejle deres egen sø først som sidst.

Med omlægninger tænker vi på, at værfterne ud over at bygge og reparere skibe som sædvanlig også kunne være med til at forsyne u-landene som et led i u-landshjælpen og være med til at bygge til Grønland for den sags skyld. Værfterne kunne også alternativt producere rensningsanlæg, filtre til kraftværker, oliefiltreringskibe i miljøbeskyttelsen, varme- og vindkraftværker, turbiner, kedler, støjdempningsanlæg, flydende produktionsanlæg i marinteknologien, havvandsafsaltninganlæg, offshore-teknik osv. osv.

Men én ting er sikker, og det er, at udviklingen og tendensen på det traditionelle marked for værfterne er ugunstig. Perspektivløs støtte til værfterne vil derfor kun skyde problemerne lidt ud i fremtiden, og så står vi der igen om et par år, hvis der overhovedet går så lang tid, og til den tid kan det være for sent at foretage omlægninger med den konsekvens, at nogle værfter til den tid helt må lukke, og det er vi naturligvis ikke interesserede i. Vi håber og tror derfor, at det vil være muligt for værfterne, eventuelt med offentlig støtte i en overgangsperiode, at gå ind på andre markeder end de traditionelle.

Men hvis det skal lykkes, skal der andre boller på suppen end dette forslag fra skatte- og afgiftsministeren og for den sags skyld også det forslag fra industriministeren, som

folketinget behandlede for nylig. Derfor afviser VS ministerens forslag.

Vi kan tilslutte os forslaget fra SF.

Arne Bjerregaard (KrF):

SFs forslag har en klar målsætning, men jeg må indrømme – som skatteministeren – også nogle begrænsninger, som vanskeligt lader sig administrere. Ministerens forslag derimod er klart og kan for mig at se næppe gøre nogen skade. På denne baggrund er vi åbne for en diskussion om ideerne i dem begge, og da jeg har forstået på udtalelser fra fremtrædende socialdemokrater, at de har samme eller næsten samme opfattelse, skal jeg da ingenlunde modsætte mig, at man i væsentlig grad imødekommer disse fremtrædende socialdemokraters synspunkter.

Dohrmann (FP):

Begge de foreliggende forslag skal vel tages som et udtryk for dårlig samvittighed, nemlig en rigtig dårlig samvittighed over, at man kort tid før jul 1984 vedtog et indgreb, der gik ud over de danske skibsværfter, som på trods af en hård international konkurrence trods alt har klaret sig udmærket godt, indtil folketinget minus fremskridtspartiet og vistnok hr. Svend Heiselberg, som undlod at stemme, foretog dette indgreb. Begrundelsen var alene den, at man havde læst i B.T. og Ekstra Bladet, at der var nogle folk, som sparede nogle skattekroner, og det mente man altså var forfærdeligt, og så skete der det velkendte, som vi har oplevet gang efter gang, at man tju hej springer op som trolde af en æske og foretager den slags ting, som bevirker, at op imod 30.000 arbejdspladser nu er truet.

Det er da glædeligt, at såvel SF som skatteministeren nu er nået til erkendelse af, at det var en fejltagelse, man begik. Spørgsmålet er så blot, om det ikke er for sent. Vi har jo nu et forslag, som siger, at man skal til at give direkte statstilskud, altså begynde at konkurrere med udenlandske statskasser, og det kan man selvfølgelig ikke; det vil ikke hjælpe det mindste.

Men når ministeren nu erkender, at det er en fejltagelse, bl.a. også regeringspartierne har begået, hvorfor tager man så ikke skridtet fuldt ud i stedet for som her at nøjes med 50 anparter? Hvorfor sletter man ikke græn-